

opusdei.org

Erittäin hyvä, haluaisin ryhtyä avustajaksi

Christoph Flaspöhler sai 27 vuoden iässä diagnoosin multippeliskleroosi. Tänään hän on 46-vuotias. Hän ei usko, että hänellä olisi mitään kutsumusta Opus Deiin, mutta hän tuntee olevansa jollain tavoin Opus Dein perheenjäsen.

15.8.2010

Voitko kertoa vähän elämästäsi?

Ylioppilastutkinnon jälkeen suoritin asepalveluksen ja harjoittelin pankissa. Sen jälkeen opiskelin tullakseni sosiologiksi.

Vuonna 1991, siis vuoden Saksojen yhdistymisen jälkeen, minulle tarjottiin muuttamista Itä-Saksaan opettamaan työntekijöitä Zwickaussa, jossa on rakennettu tähän saakka Trabanteja, koska heidän toimintansa loppuisi lähitulevaisuudessa. Auskultoin siellä viikon ja aloin opetuksen. Mutta huomasin voivani yhä huonommin enkä enää oikein voinut kävellä. Vain yhden viikon opetuksen jälkeen en enää jaksanut. Minut haettiin ja todettiin, että minulla oli multippeliskleroosi. Luettuani jotain mahdollisesti seitsemän vuoden mittaisesta loppuelämästä en voinut nukkua yöllä. Tuolloin olin 27-vuotias, tänään olen 46-vuotias.

Vuoden kuluessa sairaus yhä vain paheni, vaivoin vain edelleenkin kävellä muutamia askeleita, mutta en voi enää lukea ja kirjoittaa. Olen kuitenkin sopeutunut ja huolimatta keskimääräisestä eliniästä olen alusta lukien jo elänyt melkein 20 vuotta.

Vaimoni Monika ja minä opimme tuntemaan toisemme vasta vuonna 1993, ja kaikista vaikeuksista huolimatta avioiduimme seitsemän vuotta myöhemmin 1.6.2000. Suureksi ilokseni hänestäkin tuli avustaja.

Kuinka olette tutustunut Opus Deihin?

Täysin varmasti en sitä enää tiedä. Katolisessa nuorisoryhmässäni Bonnin Mehlemissä meillä oli aikomus matkustaa Roomaan pääsiäiseksi, mutta matkasta ei tullut mitään. Eräs ryhmästä tunsikin Opus Dein ja kysyi minulta, haluaisinko

lähteä opiskelijaryhmän mukana Roomaan UNIV-kokoukseen. Vastasin vaistomaisesti myöntävästi.

Innostuin koko maailmasta olevien nuorten tavasta elää uskossaan ja kuinka he täysin avoimesti puhuivat siitä. Myös minun uskooni tämä on antanut aivan uudet mittasuhteet. Kyllä, matkat Roomaan Opus Dein mukana - osallistuin useisiin - muuttivat elämäni.

Mikä on saanut sinut ryhtymään Opus Dein avustajaksi?

Olen tuntenut prelaturin 30 vuotta. En usko omaavani erityistä kutsumusta, mutta tunnen jollain tavoin olevani perheenjäsen. Viime vuonna osallistuin viikonloppuretriittiin ja tarvitsin lääkäriä. Tämä kysyi minulta silloin, olinko jo avustaja, jollainen en ollut. Tuona aikana myös vaimoltani kysyttiin, ja vastasimme joka

tilanteessa: Kyllä, oikein hyvä,
mielelläni ryhtyisin.

Osallistuttko johonkin apostoliseen hankkeeseen?

Pidän huolta sairaista, joita
etupäässä autan.

Kuinka tämä apu ilmenee?

Rukoilen päivittäin - yritän
todellakin ajatella rukouksissani
Opus Deitä ja keskustamme
"Althausia" Bonnissa.

Mitä sinulle merkitsee avustajana
oleminen?

Minulle on tärkeintä parantaa
elämäni. Joka päivä saan siihen
apua, koska nyt kuulun perheeseen.
Käyn joka kuukausi retriitissä ja
puhun papin kanssa, joka antaa
minulle sisäiseen elämäni
arvokkaita ehdotuksia. Sitä paitsi
retriitti on minulle hyvä

mahdollisuus ottaa mukaani ystäviä seurakunnasta tai naapuristosta.

Mitkä hengelliset näkökohdat Opus Deissä ovat sinulle erityisen arvokkaita?

Pyhittyminen keskellä maailmaa. Kaikella mitä teen - vähäisilläkin asioilla - on suhde Jumalaan ja se on loputtoman arvokasta. Tämä minusta on suurenmoista.

Osallistutko Prelatuurin tarjoamaan kristilliseen koulutukseen?

Osallistun säännöllisesti retriitteihin joka kuukausi ja jos mahdollista myös viikonloppuretriitteihin kerran vuodessa.